

Jeg var kun lige blevet 19 år, da jeg fødte mit 1. barn og havde egentlig ikke spekuleret så meget over fødsel, amning osv. Men da min datter blev født, lagde de hende til, og hun suttede. Sikke en skøn oplevelse. Selvfølgelig skulle jeg amme, for tøsen ville jo, og hun spiste rigtigt godt allerede fra 1. dag.

Skæbnen ville så, at jeg fik en dybårebetændelse og en blodprop i mit ene ben. Min datter var da lige blevet 3 uger og fra det ene øjeblik til det andet, måtte hun ikke ammes ved mig. Jeg skulle have blodfortyndende medicin som gik i mælken, så det var slut. Ja sådan kom min datter på flasken. Alle omkring mig var forstående, og det hjalp mig igennem det, at skulle give flaske. Det var jo ikke min skyld, at jeg ikke måtte amme.

Da min søn blev født, blev han lagt til. Faktisk glædede jeg mig til at amme igen. MEN MEN han ville ikke tage ved. Han sov da han blev født, og han ville forsat kun sove. Spise ville han ikke.. Jeg tiggede og tryglede personalet om hjælp, giv mig dog en flaske - hjælp mig dog.. Jeg følte min dreng sultede, men han græd ikke, han sov! De sagde bare, at jeg skulle lægge ham til hele tiden, og når han blev sulten, ja så ville han spise.

Men efter det 1. døgn, spiste han stadig ikke, jeg var ved at være desperat. Da 2. døgn var gået, fik jeg fat i en sygeplejerske og sagde til hende, at nu SKULLE lægen kigge på min dreng. For han havde stadig ikke spist, og jeg blev nægtet at få en flaske og prøve med. Lægen kiggede på min dreng, og tog ham i armene og løb af sted med ham, han skulle på børneafdelingen og det var nu. Så stod jeg der.. og tudede.

Det viste sig, at min søn var født med for lavt blodsukker, og var ved at sove sig selv ind i døden. Det var der bare ingen der havde opdaget, andet end en hysterisk mor, der ikke forstod, hvorfor drengen bare sov og sov..

Så kom min søn ellers på flaske. Det var tæt på de havde lagt en sonde på ham, men heldigvis begyndte han selv, at spise af flasken. Hver 3. time skulle han have mad, og en masse blodprøver hver gang. Han var stadig på børneafdelingen, og der var ikke plads til moderen.. Så jeg måtte sove på barselsgangen uden min søn. Min egen mælk dalede i produktion, og jeg var temmelig ulykkelig og ked af det.

Endelig blev han rask, og kom over til barselsgang hos mig igen. Derovre prøvede de at presse mig til at amme igen, men drengen var blevet glad for flasken, og jeg ville nødig se ham sulte igen. Enden blev at jeg ammede lidt og gav flaske ved siden af i omkring en 10 dage. Så var det slut og han fik udelukkende flaske. Fordommene på barselsgangen var det værste, jeg blev mødt med. De kunne ikke fatte at min søn havde brug for en flaske, men mit

instinkt sagde mig, at der var noget galt, men nej - de mente, de vidste bedre.

Så kvinder stol ALTID på jeres instinkt.

Kan du skrive de to historier som særskilte? De er nemlig ikke umiddelbart forbundne men illustrerer to forskellige problematikker. Så blev jeg gravid igen. Vi skulle have tvillinger.

Da jeg var i uge 34+2, gik mit vand og jeg fødte 2 piger. De kom naturligvis i kuvøse, og på neonatal med det samme.

Her var der mange mennesker, og de ville gerne have mig til at amme.. Men mine børn var for små, og deres suttereflekser var ikke udviklet endnu. Så de fik lagt en sonde, hvor de fik min udmalkede mælk, samt modermælkserstatning tilført.

Kravet om at amme, hang hele tiden usagt i luften. Men jeg kunne ikke, jeg havde fået en "blokada" imod det.

hvad betyder det at få en blokade?

Jeg følte, at jeg var ved at blive kvalt, hver gang de sagde "vil du ikke prøve at amme"..

Nu havde pigerne en del gulsot, (faktisk lå de on/off i lys i de 21 dage vi var på sygehuset), så det med at amme dem var heller ikke nemt at gennemføre. Men vi kom over på en anden afdeling, og jeg blev udskrevet. Jeg skulle komme nu hverdag for at give mine børn mad, hver 3. time. De fik stadig sonde, men amme det skulle jeg prøve.

Der var især en emsig socialrådgiver, der gav mig sort samvittighed. Hun sagde lige ud, at en god mor ammer, og hun fattede ærligt talt ikke, hvorfor jeg ikke kæmpede, for at få det til at lykkedes..

Følte mig som verdens dårligste mor, når hun var i nærheden.

En dag kom der en (over?)sygeplejerske forbi min stue, og hun kom ind til mig.

Jeg sad for endnu engang og kæmpede med at amme - hun kiggede på mig (jeg sad og tudede) og så sagde hun noget og jeg følte en KÆMPE kampesten blev taget fra mit hjerte. Hun sagde: "JEG synes du skal give flaske fra nu af.." og sådan blev det.

Jeg blev lykkelig igen, men med tanke på den emsige socialrådgiver, fortalte jeg om hende, til den søde sygeplejerske.

Fint det skulle hun nok lige klare. Tænk socialrådgiveren, sagde intet om amning, da hun kom ind gangen efter.. ☐

Mine tvillinger blev altså flaskebørn.

Jeg har hørt fra andre, og mumlen i krogene, at det er da bedst at amme sine børn. Jeg følte virkelig mig set ned på i den grad, og jeg var ulykkelig over det. Men mange tænker ikke så langt, når de ser en lille ny baby..

Folk kan virkelig komme med sårende bemærkninger uden at de ville det..

Men altså:

- Ikke alle børn kan ammes
- nogle mødre har blokeringer mod at amme
- andre tager beslutningen, om at de ikke vil amme
- nogle MÅ IKKE amme pga. af sygdom.

Sådan er livet nu engang. Hvorfor skal andre bestemme over en nybagt letpåvirkelig mor? Ja, jeg fatter ikke, at man ikke bare er tolerant og ser på, at moderens instinkt nu engang er det rigtige. Der findes så mange gode mælkeerstatninger på markedet, så hvorfor skal man hamres oven i hovedet med, at man død og djævlé skal amme, hvis nu man ikke føler for det??..